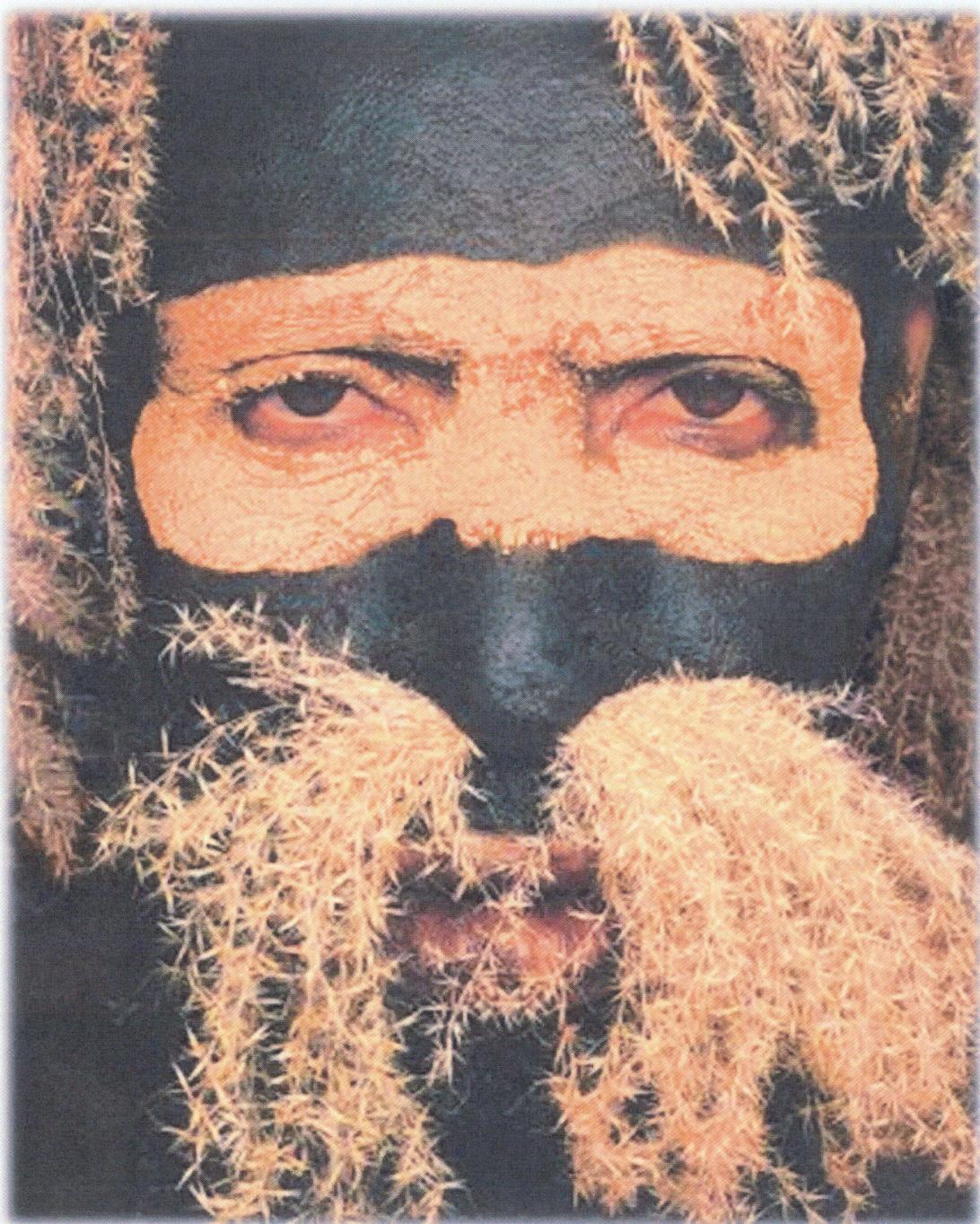

KRONIKA 1. DRUŽSTVA TAMBAQUI

TÁBOR SOKOLA DEJVICE

NAŽIDLA 2019

KRONIKA 1. DRUŽSTVA TAMBAQUI

TÁBOR SOKOLA DEJVICE

NAŽIDLA 2019

Mila kronika,

nikdo by nemohl rád já nejsem výjimka. Obzvlášť dnes po hodinovém mytí rukou od katoliku na kterou každou hodinu čas ani náladu. Ale je to povinnost, takže nedávno dělal.

Lefosíni ročník farbora se opět velmi vyzářil, ve družstvu nebyly žádoucí hroby, byl tu Tomáš s Kubíkem, dostavali jsme od Jířího boubína a možli jsme i dokonce prolopat kádibadhy. Program byl opět přeplněn sponzorům zájimových a zájmových her, bahužel žádoucí nich nebyla ve vodě.

Všechna začalo klasickou partii ČUPu ve vlnku a poté vybaloněním v farbore. Hned druhý den po přijetí jsme hráli památkové. Byla to asi první hra tohoto typu, co mě bavila a nakonec jsem ji ve dvouici s Helčou i vyhrál. Dokonce jsme hráli i nějaké hry kluci vs. Halky. Stavěli jsme stodnu, pekli jsme chleba, hráli jsme památkové a ve všem jsme hraly s přehledem rozdělení. Stejně jako minulý rok jsme byli na vodě, opět se k nám přidal Kubík, nebo jsme byli na nočním výsadeku, který byl pro naší kriptskupinu pouhých 9,5 km dlaního místa 22,5km. Nejlepší na celém tydnu byl orientační běh:

Dne 8.8. 2019 po páleném klidu má celé 1. družstvo letního sokolského farbora v Nuzikách sraz u stolu v jídelně. Všichni se bavili, co se bude dít, ale když jsem viděl mypy a bazaly, hned jsem vzdál, co bude možné udělat. Řekl jsem si, že mě moje rozbité koleno nebude omezovat, vezl jsem mapu a vyzsil inaktivu. Už u převíkaných hrobů jsem začal cítit bolest v koleni, stejně si myslím jsem si říkal. Čím dál jsem bězel, tím více mě bavilo a cesta už byla vachlejí. U kantraly číslo 2 jsem potkal Kubíka s Helčou, což mě zase parabadilo a díky jsem si získal přírodu. Cestou k Lázeňku jsem suchou nohou přebrodil říčku. Skoro všechna radost skončila u kantraly 14, když jsem po druhém min. KRONIKU 1. DRUŽSTVA TAMBAQUI hledání nejdříve. Od té doby jsem byl tak unaven, že jsem dálší TÁBOR SOKOLA DEJVICE kantralu přesel, ale nakonec jsem byl sbejně první druhý den jsem ani nemohl chodit. Tímto během jsem cítil, co všechno mě koleno dokáže.

Na začátek bych ráda upozornila, že toto povídání asi za nejnudnější a nejdotravnější část z celého tábora. (bez tohoto úvodu se to skutečně obejít nemohlo)

Tě první den na sezen před sokolovnou jsme říkali, že naše družstvo oproti lonškemu rohu výrazně oslabilo a že nás letoš bude pouze les. Avšak i přestože nás bylo tak málo jsme si všechno dohodali pořádně všeck. První hra, kterou jsme hráli byla Batina. Tato hra mne relativně naučila i přesko, že v monaku, kdy všichni pěškovali celý hrem po hři a já vzdálka dojít solva do poloviny, jsem už u hrobu byla doslova umučela!

Další věcí, co se mi vylelo do paměti byla první celotáborovka, kde jsme hráli po týdnech obyčejnou nikolouku, ale jako 1. družstvo jsme si museli uspořádat celý svůj tým a jeho fungování, což, i přesto, že jsme v 1. družstvu, bylo asi patřičné, pro mne nebylo snadné. Počínal se člověk vše, jak s kemi dlelmi pracoval, jak je motivoval apod.

Velmi mne naučilo naše zdeho clopoledne, kdy jsme se vrátili ke hřím, kde jsme hráli třebapř. nebo ve 4. družstvu. Nejdříve jsme si měli vlastnoručně vytvořit mapu lábora a okolí, do které nám vedoucí vytvořili různá místa. Nejdříve, co nám vedoucí do map vytvářovali, byli jsme postupně vysídleni na fáborovku, kde jsme museli jít po cestě vyznačené fáborky a cestou jsme si museli vymýchat a polé o hábore vytvořit sedm občánek, které byly vybíštěny na papír A4 a斐poněna na stromy. Díky jsme holo vzdálky vyzářili jsme na mne vyznačená na mapicích a pláštích jinac záření nikoliv, měli námitky byly i taky typu složení si do řeky a koupjet.

Ovšem jednou k nejvýznamnějším částem hábra byl naš noční výsadek. Vedoucí nás vydávali přibližně o půlnoci sotílik nám, že nás odvezou někam, odkud nás dojde na Lounsk, kde přesídele do rána a ráno, že se máme vrátit do hábora. Moje skupina měla základnu a důkaz jsme na Lounsk asi o půl sedmé. Jmé lakové základny neměli a přišli až v devět. Celý výbělek dne jsme v hábore propadli.

Milé kroničko,

Letos jsem tu již po desáté. Jezdím sem, protože se mi tu tuze líbí. Ale nelibí se mi psaní kroniky. A protože ji teď musím psát, nemám dobrou náladu. Tak se do toho pustím ať to mám rychle z krku.

Všechno začalo odchodem od sokola po osmé hodině ranní dne 28.7. 2019.

Cesta metrem i vlakem uletla vrahutka rychle. Ve vlaku jsem si dojel na záchod. Čirání ve vlaku vyžaduje vysokou soustředěnost a stabilitu celého těla i mysli. Z Bujanova jsme opět nejeli Načlánkářem, ale jeli jsme s Tipem. Když jsme dojeli, já, Kubíček a Šimá jsme pomohli s rybalováním všech věcí. Také jsme zahrávali kádibudky.

První hra kterou jsme hráli byla bazina. Museli jsme najít cestu a projít bazinou suchou nohou. Zblízka

Pak jsme taky stavěli nádrže na vodu. Holky vs. kluci. Samozřejmě, že jsme jeho kluci vyhráli. Naprostě jednoznačně

Dále jsme treba pekli chleba v kotliku na ohni. Opět holky vs. kluci. Opět naprostá dominance mužské rasy nad tou slabší. Malapský chleba

Tohle byly jen takové menší hračky. Ta velká a ze všech nejváščnejší se udala v noci ze čtvrtka na pátek prvního týdne. Záčalo nepríjemným probuzením ve dvacet hodin (tzn. po jedné hodině spánku), bakením věcí na spáni v lese a nasledujícím hodinovým převozem se zavazými oči autem do neznáma. Byli jsme vysazeni na silničce uprostřed lesa. Po zhruba půl hodině jsme doráželi do nejakejší pidi vesnice a zde jsme podle mapy zjistili, že jsme 20 km daleko od tábora.

Řekli jsme si "co to kú*** má znamenat", že po jedné hodině spánku máme ujet 20km na Louzek. No, cesta to nebyla zdaleka jednoduchá, ale měli jsme štěstí, že jsme měli mezi který jsem všechny (vláště Kubíčka) vylepčoval k tomu, abychom se nezdali a doráželi čestně až na Louzek.

Tam jsme dorazili okolo deváté hodiny ranní.

Na vroudelíku jsme byli na vodě. Bylo to supr.

Vlastně celej tábor byl supr.

KRONIKA 1. DRUŽSTVA TAMBAQUI

TÁBOR SOKOLA DEJVICE

NAŽIDLA 2019

Jakub Ježek

Milá kroničko,

Letos jsem tu už po sedmém. Mož se mi tu líbí a rád se sem vracím. Jediné co mi

každý rok vadilo bylo psaní kroniky. Zajímavé je, že letos poprvé jsem si uvědomil, že jsem kroniku psal i před 7 lety a že bych si ji vlastně chtěl pročíst. Asi psaní kroniky má smysl. Docela se těším, až si budu tuto kroniku pročítat za deset nebo patnáct let. Tento se zdravím! Nemohu sam napsat vzkaz pro své budoucí já, takže... Milý Jakub, doufám, že si vystopoval Pavla Holuba... Taky doufám, že sem potrápil jeho dřívějšího družstva feláčku s Tomášem Němečkem a Šimonem Beránkem. Taky doufám, že si nezahodil kytaru a solis si to na ní jako největší Bůh.

A teď k tomu podstatnému... Jak jsem se mohl na tábor.

Tábor byl docela zvláštní. V 1. družstvu se měsíc letos scílo jenom 6, což byl velký nezvyk. Zbylo na nás víc práce, ale taky víc zábavy. Jako každý rok jsme chodili pomáhat do kuchyně, což se začalo vyplácet. Vrhni kuchařka nám za odměnu dávala bonbony. Základovnice nám dávala bonbony. Prostě tak 90% všechny stravy, co jsme jedli byly bonbony. Hráli jsme taky spoustu her. O to víc mě potěšilo, že dvě kry jsme mohli hrát Eluci proti kolkařům. Ani nemusím zmínovat, že obě jsme my Eluci vyhráli na plné čáře. První byla stavba studny. Tu jsme umístili u stromu, který je na cestě na skálu. Je odtamtud krásný výhled na ohniště. Druhá byla přes celý den. Po polodne jsme naprosto dominovali v předávání zpráv po řece a skládání tangramů. Dvěcata neměla sanci. Odpoledne jsme pekli chleba na ohni. Přestože v pečení a vaření měly dívky jasnorudou výhodu, zvítězil nás chlapský chleba.

Prošli jsme taky dlouhý výsadek, ale o něm píše každý. Na dvoudenném jsme byli na vodě. Byla super, lepší než loni. Co více KRONIKA 1. DRUŽSTVA TAMBAQUI dodat... Tábor byl jako vždy slouží...

TÁBOR SOKOLA DEJVICE

NAŽIDLA 2019

Letecký tábor se mi opravdu hodně líbil.

Od Sokola jsme vyzváni v nějším počtu sestří zbylých členů týmu. Nové tváře neprýaly a tak jsme se sestří jas, Julce, Hanke, Kubu, Šimon a Tom. Jen nám byla přidělena nová vedoucí Anita.

Všechny hry byly zajímavé, ne všechny mě bavily, ale rozhodně mi naši program nepřinesl nudu! Et' jednoznačně!

Nejvíce mi však v paměti užil hodně výbědek.

Po půlnoci naši vzbudili s úkolem zabalit si na dva dny. Zabaleny batohy, potom i s námi nabízeli do aut a odvzali naše se zavazadlyma očima nezámožnou hanou. Klasicky m užsadkovým úkolem bylo najít se na mapě a úspěšně dojít do tábora (tedy v našem případě na Louzek). Byli jsme rozděleni na dva týmy.

Hanka s Julcem a Šimonem měli výrazně krásnou cestu, zato já, Kuba a Tom jsme původně měli ujet něco kolem 18 km, ale protahlo se nám to. Dvakrát se nám ztratila turistická značka a cesta nám vedla přes vrch Kohout, Soběhouš, Sokolci, Kapliči, Děžkov až na Louzek, ve výstupku asi 23 km. Bylo to měrně řečeno k našemu a shorá celou cestu jsme nadávali jako špacíci.

Když jsme pak v devět hodin dorazili na Louzek nikdo už nechtěl běhat ani krok. Celé odpoledne jsme pak v tabore prospali.

Další hrátky mě bavily bylo vaření a pečení na ohni. Jedenou, tehdy vlastně dvakrát jsme byli nuteni ohni rozhřesat, ne rozdělat sirkami. Do té doby mi kresadlo nevadilo, ale po dvoch unorných odpolednech jej průměr bytostné neshání.

Při první hře jsme měli urvit vejce (naprosto normální úkol), ale druhá hra byla něco cíplné noveho. Úkolem bylo totiž upéct chleba. Pětky dva týmy - kluci proti holkám. Oba chleby byly velmi dobré, oficiálně zvítězil "chlapský chleba", ale pro mě bude vždy vítěz ten nás.

Na celotáborové jsem lebos byla s Julcem. Tím nebyl už jen strach, a neždy s detmi byla i rozumná domluva. Jmenovali jsme se Vrudečko plavci nejakyžm řepusobem se nám podarilo vyhrát první a tím pádem i poslední celotáborovku a skončili jsme druzí.

Velice se mi také líbila stavba taborek. Při sbírání chroští mě sice bokla vosa a bolelo to jako čert, ale nechalo mi to den. Nejvíce se nám povedla naše domoroda tanecnice. Vyroběli jsme ji o poledni klicku s Julcem a byla to opravdu velká fesanda.

Ráda bych zmínila víc věcí, ale nemám dostatek místa a vlastně už ani chut psát dal.

Těšila bych se na příští rok, ale už asi nepojedu a tak je tohle moje poslední kronika.

Tyto sokolské tábory ale budu mít vždy rádla. Helena Antoniová

KRONIKA 1. DRUŽSTVA TAMBAQUI

TÁBOR SOKOLA DEJVICE

NAZÍDLA 2019

Tábor ztroskotanců 2019

Budu psát o příběhu celotáborových her. Naše putování začalo, že jsme se nalodili na obří Mahaboru vzducholoď. Kapitán (Mahab) nás osobně přivítal podáním ruky. Pak naše vzducholoď bohužel ztroskotala a my jsme uvízli na pustém ostrově s nízajmi kmeny domorodců. Večer jsme měli přijetí do kmenů. Bylo to skvěle udeľané a zpracované. Další dny nás rozdělili do týmů na celotáborové hry. Byly tyto Vzduchoplavci (ja), Seafari, Otáci, Želvy. První hra byla o proklepávání terénu a tu Vzduchoplavci vyhrali. Bylo to o tom, že se chodilo po lese a plnilo se úkoly. Později se hrála hra, když se kapitánem vařil oběd. Dostali jsme bramboru, mrkev, cibuli, česnek, čaj, sůl, a pepř a měli z toho uvařit růžičko na trvalo jahodou, polívku z brambor, trochu mrkví a cibule a hlavně chod byly brambory s mrkví. Jako desert jsme neesbírali maliny a uvařili čaj. Odpoledne jsme stavěli loď. Běhali jsme pro kartičky na různé místa a tam jsme dostávali základní stavební materiál. Večer byla taverna na oslavu. Všichni si ji asi užili. Večer hodně pršelo. Vlastně celý tábor pršelo. Téměř každý den. Potom po putáku byla poslední hra. Snažila v tom postavit stan na cizím území a snážit se zabránit tomu, aby cizí tým postavil stan na svém území. Nakonec to skončilo vyrovnaně; tahle o poradce rozhodla první hra, která se nepočítala do bodování a zabírání kodi na jedné mapě. Celkově vyhrali Otáci a ti "odpluli" domů. Pak jsme vymyšleli divadlo na táborech a použili jsme hru jahodou z umění a Disco. Myslím, že divadlo se nám povedlo.

Tábor byl skvělý, akorát jsem měla problém s palci. Naš program byl hodnotím jahodou skvěle vymyšlený a mám naděje, že mi zůstanou skvělé vzpomínky.

Juli :)

KRONIKA 1. DRUŽSTVA TAMBAQUI

TÁBOR SOKOLA DEJVICE

NAŽIDLA 2019